

A Bíróság (nagytanács) 2007. március 13-i ítélete (a High Court of Justice (Chancery Division) [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation kontra Commissioners of Inland Revenue

(C-524/04. sz. ügy) ⁽¹⁾

(A letelepedés szabadsága – A tőke szabad mozgása – Társasági adó – Kölcsön kamatainak valamely másik tagállamban vagy harmadik országban illetőséggel rendelkező kapcsolt vállalkozás részére történő fizetése – A fizetett kamat és osztalék minősítése – Az adórendszer koherenciája – Adó-kikerülés)

(2007/C 95/07)

Az eljárás nyelve: angol

A kérdést előterjesztő bíróság

High Court of Justice (Chancery Division)

Az alapeljárás felei

Felperes: Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation

Alperes: Commissioners of Inland Revenue

Tárgy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – High Court of Justice (Chancery Division) – Az EK 43 cikk az EK 49. cikk és az EK 56. cikk értelmezése – Nemzeti adójogszabályok – A belföldön letelepedett anyavállalat által nyújtott kölcsön után a leányvállalat által fizetett kamatnak ezen anyavállalatnál, az adó szempontjából történő levonhatósága – Az anyavállalat letelepedésének állama szerinti eltérő helyzet

Rendelkező rész

1) Ellentétes az EK 43. cikkel az a szabályozás, amely korlátozza a belföldi illetőségű társaságot abban, hogy adózási szempontból levonja a valamely másik tagállamban illetőséggel rendelkező, közvetlen vagy közvetett anyavállalata vagy az ezen anyavállalat által irányított, valamely másik tagállamban illetőséggel rendelkező társaság által nyújtott kölcsöntőke után fizetett kamatot, anélkül hogy alkalmazná e korlátozást azon belföldi társaságra, amely szintén valamely belföldi illetőségű társaságtól kapott kölcsönt, kivéve ha egyfelől e szabályozás olyan objektív és ellenőrizhető körülmények vizsgálatát írja elő, amely lehetővé teszi a kizárólag adózási célokat szolgáló, egyértelműen mesterséges képződmények azonosítását, ugyanakkor biztosítja az adózó számára, hogy adott esetben túlzott mértékű adminisztrációs kötelezettségek teljesítése nélkül előadja a szóban forgó ügylet háttérében álló kereskedelmi okokra vonatkozó körülményeket, és másfelől, ha e képződmény

fennállása megállapításra került, a fenti szabályozás csak annyiban minősíti e kamatot felosztott nyereségnek, amennyiben az meghaladja azt az összeget, amelyben a teljes függetlenség feltételei között megállapodtak volna.

- 2) Valamely tagállam olyan szabályozása, mint amilyen az első kérdésben szerepel, nem tartozik az EK 43. cikk alá abban az esetben, ha az olyan helyzetre vonatkozik, amelyben a másik tagállamban vagy a harmadik országban illetőséggel rendelkező olyan társaság nyújt kölcsönt a belföldi társaság részére, amely nem gyakorol irányítást az adós társaság felett, és a két társaság közvetve vagy közvetlenül valamely harmadik országban illetőséggel rendelkező közös anyavállalat irányítása alatt áll.
- 3) Közösségi szabályozás hiányában az egyes tagállamok belső jogrendjének a feladata, hogy kijelölje a hatáskörrel rendelkező bíróságokat, és meghatározza az azon jogok védelmének biztosítását szolgáló keresetek eljárási szabályait, amelyek a közösségi jogból erednek a jogalanyok számára, ideértve a jogsérelmet szenvedett fél által a nemzeti bíróságok előtt indított keresetek minősítését. E szabályoknak azonban biztosítaniuk kell, hogy a jogalanyok olyan hatékony jogorvoslattal rendelkezzenek, amely lehetővé teszi a számukra, hogy kérhessék a jogosulatlanul kivetett adó, és az e tagállam részére fizetett vagy az általa ezen adóval közvetlen összefüggésben levont összegek visszatérítését. Azon egyéb károkat illetően, amelyek a személyt a közösségi jog e tagállamnak felróható megsértése miatt érték, a tagállam a fent hivatkozott Brasserie du Pêcheur és Factortame egyesített ügyekben hozott ítélet 51. pontjában rögzített feltételek mellett köteles megtéríteni a magánszemélyeknek okozott károkat, anélkül hogy ez kizárná a tagállamnak a nemzeti jog alapján kevésbé szigorú feltételek mellett fennálló felelősségét.

Amennyiben bebizonyosodik, hogy valamely tagállam szabályozása megvalósítja a letelepedés szabadságának az EK 43. cikk által tiltott korlátozását, a kérdést előterjesztő bíróság a megtérítendő kár összegének meghatározása keretében vizsgálhatja, hogy a jogsérelmet szenvedett személyek a tőlük elvárható gondossággal jártak-e el a veszteség elkerülése vagy mértékének enyhítése érdekében, és különösen, hogy kellő időben igénybe vették-e a rendelkezésükre álló valamennyi jogorvoslati lehetőséget. Azonban annak érdekében, hogy ne váljon lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az EK 43. cikk által a magánszemélyek részére biztosított jogok gyakorlása, a kérdést előterjesztő bíróság megállapíthatja, hogy e szabályozásnak adott esetben az adóegyezmények releváns rendelkezéseivel együtt történő alkalmazása minden esetben az alapügy felperesei által az Egyesült Királyság adóhatósága előtt előadott kérelmek elutasításához vezetett volna-e.

⁽¹⁾ HL C 57., 2005.3.5.